

[Steincke.]

endda kun under skærpende omstændigheder, og kun hvor forbyrderen forsætligt arbejder for at fremme fjendtlige interesser. Stillet overfor disse ganske specielle forbyrderkategorier vil end ikke Gandhi, selv støttet af hr. Johs. Christiansen i folketinget, kunne omvende mit partis flertal eller mig.

Det ene af de to argumenter, man i denne forbindelse altid anfører mod selv en stærkt begrænset indførelse af dødsstraf, går jo ud på det farlige, i, at bestemmelsen kan anvendes af en fremmed besættelsesmagt, altså med tilsyneladende støtte i dansk straffelov. Jeg vil heroverfor foruden at henvise til, hvad den højtærede justitsminister sagde, henvise til det af hr. Hans Hækkerup anførte citat af den norske professor Castberg, som jeg her tør henvise til (folketingstidenden 1950—51, sp. 2925).

Det andet argument, som særlig har været fremdraget i folketinget, både af hr. Hans Hækkerup og af hr. Thestrup, er jo henvisningen til § 68 i Genèvekonventionen af 12. august 1949, hvorefter dødsstraf kun skal kunne foreskrives af en besættelsesmagt, hvis vedkommende forbrydelse i forvejen efter landets lovgivning kunne straffes med døden. Jeg skal af hensyn til tiden ikke gå dybere ind på denne argumentation, der effektivt blev imødegået af begge de nævnte ordførere i det andet høje ting, men her kun oplyse, at en række stormagter direkte er gået imod denne bestemmelse, og at heller ikke Sovjetunionen har tiltrådt den — der findes jo også steder, hvor man benytter koncentrationslejr med straffemetoder, der er værre end døden.

Hermed tror jeg at kunne slutte, idet forskellige detaljer naturligt henvises til udvalgsbehandlingen. Som det fremgår af mine udtalelser, er socialdemokratiet i stand til at tilsiige hurtig og forholdsvis velvillig behandling, dog at enkelte paragraffer, i hvert fald af mig personlig, ønskes nærmere drøftet eller forklaret i udvalget. Dette ønske er dog på ingen måde ledsaget af nogen bagtanke om at forhindre eller blot forhale denne lovgivning, som vi burde have gennemført for år tilbage. Jeg kan i så henseende ganske slutte mig til den konservative ordfører i folketinget, hr. Thestrup, der udtalte:

„Når udgangspunktet var det, at der fra alle sider var interesse for forslaget, når tre justitsministre har gjort et stort og energisk arbejde dermed, og når de nedsatte udvalg tillige har arbejdet ener-

gisk, så er det jo unægtelig et ringe resultat, at vi i dag står omtrent på samme sted, som vi stod i 1948.“

Vi vil derfor fra vor side gerne være med til om muligt at få løst denne sag snarest.

Bjerre: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Elmquist er forhindret i at være tilstede her i dag, er det faldet i min lod at sige nogle ord om disse to lovforslag.

Vi fra vor side er meget velvilligt indstillet overfor forslagene, vi betragter dem som en nødvendighed, og vi er også klar over, at efter det meget store arbejde, som er gået forud, skulle man nu have nået det resultat, som også den højtærede justitsminister nævnte: en tilslutning på den bredest mulige basis. Det er meget nødvendigt, når man gennemfører en sådan lovgivning, at den virkelig har en folkevilje bag sig, og det tror jeg i og for sig man kan sige man har opnået.

Bortset herfra er jeg ganske enig med den foregående ærede ordfører i, at der er al mulig anledning til i et udvalg at se på forslagene. Man skulle vel med erfaringerne fra besættelsetiden for øje have nået at kunne kortlægge alt det, som må siges at være nødvendigt, men det er vel ikke udelukket, at nye uforudsete begivenheder kan dukke frem, som man ikke har nogen straf fastsat for. Der skulle dog i så tilfælde nok kunne findes analogier i den borgerlige straffelov i så henseende, som kunne virke fuldtud tilstrækkeligt.

Der er sagt, at den skærpeelse, der her indføres, giver staten flere muligheder for at gribe ind, men den giver også samtidig større mulighed for at forhindre forsøg på at yde fjenden bistand. Det er denne skærpeelse, som hos mange har vakt betænkelighed ved lovforslaget, og som også eventuelt kan bruges af en besættelsesmagt, idet loven giver bedre muligheder for på tilsyneladende lovlig måde at gribe ind, og dette må selv sagt også tages med i betragtning. Men er det mon så farligt at vedtage et sådant lovforslag af hensyn til denne eventualitet? Ja, det ved jeg i og for sig ikke, men jeg vil dog antage, at hvis en besættelsesmagt ville opnå et eller andet formål og den ikke kunne opnå dette formål på tilsyneladende lovlig måde, ville den formentlig handle alligevel. Jeg tror ikke, man behøver at nære større betænkeligheder ved lovens vedtagelse af den grund. Det var selvfølgelig behageligt for besættelsesmagten at kunne henvise til, at sådan og sådan kunne man også gøre tidligere her i landet, men